

(א) וְלַעֲלֵךְ קָ. וְשִׁינָא, (ב) וְשִׁינָא לִי. וְשִׁינָא, (ג) וְשִׁינָא הַדָּר שֶׁל בְּמִתָּה עֹרֵךְ, (ד) פִּסְחָא עַד: כְּרִיתוּת (כג, כד) וְנִדְהָ כִּדְ: (ו) וְשִׁינָא מִזֵּי: (ז) וְהַשְׁמַת מוֹסָ: עִזָּא מִמְּחָא לְעִילָא זָא. דִּיהָ אִמֵּר רַבָּא וְכֵן בְּמוֹסָ פִּסְחָא לִי דִּיהָ אִמֵּר, (ח) וְנִעֲשֶׂה מוֹסָ בְּיַמֵּי נַד. דִּיהָ מִכְּלָא וְמוֹסָ מִדָּה נַג. דִּיהָ שְׁחָף,

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה מכלל וכו' ממירין אותו בשניער בסוף ומשום: (ב) ד"ה וממלו וכו' אלא שבסוף חזרה ופלטת:

מוסף רש"י

והו לא מירי. אין לרין אחר דבר זה (וכנה לר): מירין אותו בשניער לש קודשין (כא): מו ליכא לאשקווי מירי (עורבין קכ): אין להקשות על דברי זה (ע"ז כג, לד): ליכא ליה מירי (סנהדרין טב): אין להקיש בדבר זה (שם טו):

רבינו גרשום

מכלל דר' יהודה סבר אפי' ניער מתחלה כו'. כלומר מואמר ר' נראין דברי ר' יהודה בהא מכלל דר' יהודה מחמיר טפי ואפי' ניער כו' מכלל דרבנן סברי (א) אפי' ניער בסוף דפלט ואפי' כסה בסוף ולא ניער בתחלה מותר כיון דלבסוף נסחט ממנו האיסור קסברי אפשי' לסוחטו מותר: ורבי יהודה לטעמי' מן רבנן לטעמייהו אחרות ורבנן לטעמייהו דאמרי מין במינו בטיל לפי לא יתא אסור עד שיתן טעם בחתיכות כול: האי טעם בחתיכות כול: מאי אי אמרת בשלמא רבנן דהכא במין ומינו כו' יהודה סבירא להו ובאפשר לסוחטו פליגי

כל הבשר פרק שמיני חולין

ופרכין מכלל דר' יהודה סבר כי ניער כו'. נמי אסרי מדקאמר רואה אני דברי ר' יהודה בשלל ניער בתחלה אבל איני רואה את מה שהוא אוסר אף בשניער מכלל דאיהו אף בשניער אסר מדלא קמני אמר רבי לא אמר ר' יהודה אלא בשלל ניער: הו לא נצעה. חתיכה

מכלל דר' יהודה סבר כי ניער מתחלה ועד סוף וכסה מתחלה ועד סוף אסור אמאי הא לא בלע כלל אימא לא ניער יפה יפה ולא כסה יפה יפה **אמר מר** ודברי חכמים כשניער וכסה מאי ניער ומאי כסה אילימא ניער בסוף ולא ניער בתחלה וכסה בסוף ולא כסה בתחלה האמרת נראין דברי ר' יהודה בהא אלא ניער מתחלה ועד סוף וכסה מתחלה ועד סוף מכלל דרבנן סברי ניער בסוף ולא ניער בתחלה כסה בסוף ולא כסה בתחלה מותר אלמא אפשי' לסוחטו מותר או"ל רב אחא מדיפתי לרבינא ממאי דבאפשר לסוחטו פליגי דלמא אפשי' לסוחטו דברי הכל אסור והכא במין במינו קא מיפלגי ורבי יהודה לטעמיהו (ב) דאמר מין במינו לא בטיל ורבנן לטעמייהו דאמרי מין במינו בטיל האי מאי אי אמרת בשלמא דרבנן במין במינו הכא כרבי יהודה סבירא להו ובאפשר לסוחטו פליגי היינו דקאמר רבי נראין דברי רבי יהודה בהא ודברי חכמים בהא אלא אי אמרת אפשי' לסוחטו דברי הכל אסור והכא במין במינו קמיפלגי האי נראין דברי ר' יהודה ואין נראין מבעי להו (ג) ותו לא מירי: **בתנאי'** הכחל קורעו ומוציא את חלבו לא קרעו אינו עובר עליו (ד) הלב קורעו ומוציא את דמו יל קרעו אינו עובר עליו: **גמ'** אמר

קמ"ו

נראין דברי ר' יהודה ואין נראין מבעיא ליה. תימה לימא דכ"ע מין במינו לא בטיל וה"ק נראין דברי ר' יהודה לחכמים בשלל ניער בתחלה אלא בסוף שחכמים לא נחלקו עליו אלא כשניער מתחלה ועד סוף דכי האי גוונא משני לעיל דפרק קמא (דף יג.) גבי אדדו לו גדייו ותרנגוליו

ובפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף עט.) גבי צור ושזך ובכמה דוכמין ויש לומר דלא קאמר אלא היכא דלא אפשי' ליה למימר צענין אחרים: **הלב** קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו. פירש צקונטרס צמס' כרימות (דף כג.) מוקי לה בלצ עוף דאין צדמו כוית אבל צדמה חייב כרת אם לא קרעו לאחר זשולו ואי אפשר לומר כן דצדמה דמס צהקומן רצה (מנחות דף כא.) דמס שצשלו אינו עובר עליו אם אכלו והא דמוקי לה צפ' דס שחיטה (כרימות דף כג.) בלצ עוף משום דכלל ענין קמני מתיניתן דלינו עובר עליו זין חי זין מצושל ומה שפירש צקונטרס דשבר הלצ אינו נאסר שהלצ חלק הוא ואינו צולע דהכי אמרינן בפסחים (דף עד:) שאני לצ דשע אומר ר"ת דאין לסמוך על זה לעשות מעשה דחיייה צעלמא הוא צפ' כילד לולין (פסחים דף עד:) דהוה צעי למיפשט מיניה דאמרינן כצולעו כן פולטו מדקמני קורעו לאחר זשולו ודמי שאני לצ דשע אבל למאי דמסקי דכצולעו כן פולטו מו לא אמרי' דשע ולא בלע וקורעו לאחר זשולו היינו לאחר ללייתו דשייך ביה כצולעו כן פולטו שהדס נופל לחוץ אבל בקדירה אסור ולא אמרינן דשע ולא בלע:

אינו

את השאר אפילו הן אלק מפני שהן טעם בטון דמין במינו נמי בטיל ורבי הכי קאמר רואה אני את דברי רבי יהודה לאסור אף בשאר החתיכות בשלל ניער בתחלה וקבלה טעם האיסור ונעשת איסור אלא (ו) בסוף ומזרה ופלטת באחרות ומין במינו לא בטיל ואין אני רואה דבריו בשניער בתחלה דהא לא נעשת איסור ולשמא לא ניער יפה לא חיישין ורואה אני את דברי הממירין כשניער בתחלה כדפרישית דלא נעשת איסור ולשמא לא ניער לא חיישין ואין אני רואה היתר אפילו באחרות בשלל ניער בתחלה אלא בסוף דנעשת איסור ומתחלה ואוסרת בסוף את הצרותיה כששהו דמין במינו לא בטיל: האי מאי אי אמרת בשלמא צמין צמין קאי וקסברי דקמני אטיפה קאי: היינו. דשייך למימר נראין דברי חכמים הממירין כשניער בתחלה דלא בלעה: **אלא אי אמרת אפשר לסוחטו לרבנן נמי אסור.** והאי דקשרו רבנן זין שניער בתחלה וזין שלל ניער בתחלה אשארף הוא דקשרו ומשום דמין במינו בטל ועד שמתן דקמני אחתיכה קאי היכי מני רבי למיתני נראין דברי חכמים כשניער והא נמי אסרי לה לחתיכה דאית להו גוזה שמא לא ניער יפה יפה ורבי מדתלי טעמא דהיתרא כשניער מכלל דשרי אף בקמייתא משום דלא בלעה ואין נראין לו צה לא דברי רבי יהודה האוסר כולן ולא דברי חכמים הממירין ואוסרין מיהא בראשונה ואם בא רבי להשמיעו דמין במינו לא בטיל ועוד דלא חיישין לשמא לא ניער יפה הכי איצעי ליה למיתני נראין דברי רבי יהודה שאוסר כולן בשלל ניער בתחלה אלא ניער בסוף דכיון שקבלה הטעם והאסרה אסרת הצרותיה בכל שהוא דמין במינו לא בטיל ואין נראין דברי חכמים דאיהו חושש לשמא לא ניער יפה ואוסרת כולן דכיון דניער לא חיישין לכל ואף הראשונה מותרת ומקאמר נראין דברי חכמים מכלל דרבנן בקמייתא נמי שרו ועד שמתן אטיפה קאי וקסברי אפשר לסוחטו מותר ולא נעשית החתיכה נבלה: **ומו לא מירי.** אין לשנות את הסוגיא. והשתא דקס ליה רבי צשיטמיה דר' יהודה דאפשר לסוחטו אסור ורב ורבי יוחנן ורבי חנינא נמי כוותיה סברי [קמ]. אע"ג דאיפליגו עלייהו שמואל ור"ל [סס] הא אמרינן שמואל צאיסורי צמקוס רב ליתא(א) וכן לגבי רבי יוחנן ליתא(ב) ועבדינן (ג) כרבי יהודה זין צטיפת חלב שפכל על החתיכה ולא ניער ויש צה כדי ליתן טעם בצאותה חתיכה וזין בחלב הדבוק בחתיכה צשר ויש צו ליתן טעם צה ואפילו אין צו כוית דהוי חצי שיעור אסור מן התורה והחתיכה עצמה נעשית נבלה ואין מועילין שאר החתיכות לצטלה כדולן נאסרות ואפילו הן אלק דבהא נמי קיימא לן כרבי יהודה דמין במינו לא בטיל דהא קס ליה רבי צשיטמיה ורב ושמואל נמי צשיטמיה קיימי דרב ושמואל דאמרי תרווייהו [ע"ז עג:] כל איסורין צצמורה צמינו צמשהו ותניא כותייהו צמסכת עבודה זרה (סס) ואע"ג דאיפלוג עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותניא נמי כותייהו שמעינן לאציי ורבא דצתרא(ד) הוו דקמו כרב ושמואל דאיתמר חלא לגו חמרל כו' צמסכת עבודה זרה (דף טו.) ובפסחים (דף ל.) נמי פסק רבא הלכתא כרב דמין במינו צמשהו דאמר רבא הלכתא חמך צזמנו זין במינו זין שלל צמינו צמשהו ומפרישין טעמא צמינו צמשהו רב לטעמיה דאמר כל איסורין צצמורה צמינו צמשהו ובשלל צמינו גזר רב צחמך אטו מינו משום דלא צדילי אינשי מיניה ואתו לולולוי ציה שמע מינה צתרוייהו הלכה כר' יהודה זין באפשר לסוחטו אסור וכולה נעשית נבלה זין במין במינו לא בטיל אבל אם יש צרוטב לצדו ויתר מששים בכל החתיכה שקבלה את הטעם הצרוטב מצטלה ומשלליה וכולן מותרות דבהא אפי' רבי יהודה מודי דכל מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומצטלו. ואית ספרים דמתניא צהו איפכא אמר רבי נראין דברי רבי יהודה כשניער וכסה כו' ולא אפשר לאוקומא דא"כ כולהו מודו בקמייתא דאיסורא דכיון דמוקי פלוגתייהו נמי בשלל ניער כלל א"כ על כרחך לרבנן נמי קמייתא אסורה דהא בלע ולא פלט ואין כאן מחלוקת אלא באחרונות ולא איירי באפשר לסוחטו מידי הילכך לא גרסינן לה: **בתנאי'** לא קרעו אינו עובר. על אכילתו ללקות ולא על זשולו דלאו חלב מקרי. ובגמרא [ע"ז] מפרש אי איכא מיהא איסורא דרבנן או לא: הלצ קורעו ומוליא אם דמו לא קרעו אינו עובר עליו. להיות ככרת ובמס' כרימות (דף קג.) מוקים לה בלצ עוף שאין צדמו כוית אבל צדמה חייב כרת אם לא קרעו לאחר זשולו אבל צשרו אינו נאסר שהלצ חלק הוא ואינו צולע והכי נמי אמרינן בפסחים (דף עד:) שאני לצ דשע: **גמ'** אמר

**עין משפט
נר מצוה**

א מיי פ"ט מלכות מאכלות אסורות הל' יב סגנו לאוין קמא טוש"ע י"ד סי' 5 סעיף א: א ב מיי פ"ו מהל' מ"א הלכה ו ועי' בהשגות ובמ"מ סגנו לאוין קמא טוש"ע י"ד סי' עב ס"א: א ב ג מיי שם הל' ו ו: א

רבינו גרשום (המשך)

היינו דאמר ר' נראין דברי ר' יהודה בהא. כלומר בשלל ניער בתחלה אלא דבלע ופלט לבסוף נסחט ממנו האיסור ואע"ג דלבסוף נסחט ממנו אסור דקסבר אפשר לסוחטו אסור ודברי חכמים בשניער מתחלה ועד סוף דלא בלע ולפיכך צריך שיתן טעם החלב שנפיל על החתיכה אחת בכל החתיכות ואם לא נתן טעם בכל החתיכות לא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נבילה דלא הוה להן פנאי לבלוע איסורא אלא אי אמרת אפשר לסוחטו דברי הכל אסור כלומר דרבנן סבירא להו כר' יהודה דאפשר לסוחטו דאסור רבנן מאן דכר שמייהו לענין אפשר לסוחטו כיון דרבנן כו' יהודה סבירא להו לענין אפשר לסוחטו דאסור (ג) ודלא מירי במין ומינו אלא באפשר לסוחטו נימא נראין דברי ר' יהודה בשלל ניער מתחלה אלא לבסוף ולא נראין דברי ר' יהודה כשניער מתחלה ועד סוף דלא בלעה החתיכה ולא נעשית חתיכה של נבילה וה"ה לרבנן דלא פליגי באפשר לסוחטו אלא ודאי באפשר לסוחטו פליגי דפיכך אמר נראין דברי ר' יהודה בהא ודברי חכמים בהא: חילבו. כלומר לענין בישראל בפני עצמו:

(א) ז"ל אפי' ניער בסוף ולא מתחלה או כיסה בסוף ולא כיסה בתחלה אף דכנין בלע מתחלה ומותר כיון דלבסוף וכו'. (ב) נראה דז"ל ולא מירי אלא במין במינו ולא באפשר לסוחטו.

כל הבשר פרק שמיני חולין

(א) שנת ל' וש"ט,
 (ב) תוספתא פ"ח ה"ב,
 (ג) תוספתא פ"ח ה"ג,
 (ד) י"א א' מני לקדיה,
 (ה) ע"י תוס' מ"ק י"א. ד"ה
 כורא, (ו) שנת ל' וש"ט,
 (ז) [לעיל ז'ט.], (ח) ז"ל קדוש
 הוא וע"ט, (ט) [בדלמא
 לעיל ס"ג.], (י) ע"י ז"י
 ס"י ז' ד"ה ומ"ט לל' [לעיל
 ז"ר.], (יא) ז"ל הבשר נכנס
 בתב מהר"ם,

הגהות הב"ח

(א) גמ' הא קמ"ל דלא
 צענין שמי וערב. ר"ב ע"י
 ז"ר. (ב) תוס' ד"ה הא
 כחל לריך להחלו אבל כחל
 וכו' והא דקאמר רב דאין:
 (ג) ד"ה ההוא וכו' אם יש
 בה בטומן טעם בקדרה:

אינו עובר ע"יו ומותר. פירש בקונטרס דמותר אם צלו משום
 חלצו שחוטת דרבנן הוא והאי כיון דלצלע ולא פירש אפילו
 איסורא דרבנן ליכא משמע שרואה להעמיד כולה שמעתא דכחל
 ללצי דאי לקדרה אמאי מותר הא ילא חלצו וחזר ונצלע וכן פירש לקמן

אמר רבי זירא אמר רב **אינו עובר עליו ומותר**
 והא אנן תנן אינו עובר עליו מיעבר הוא דלא
 עבר הא איסורא איכא בדין הוא דאיסורא
 נמי ליכא ואידי ^(א) דבעא למיתנא סיפא הלב
 קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר
 עליו התם מיעבר הוא דלא עבר הא איסורא
 איכא תנא נמי רישא אינו עובר עליו לימא
 מסייע ליה ^(ב) הכחל קורעו ומוציא את הלב
 לא קרעו אינו עובר עליו הלב קורעו ומוציא
 את דמו לא קרעו יקורעו לאחר בשולו ומותר
 לב הוא דבעי קריעה אבל כחל לא בעי קריעה
 דלמא לב הוא דסגי ליה בקריעה אבל כחל
 לא סגי ליה בקריעה ואיכא דאמרי א"ר זירא
 אמר רב אינו עובר עליו ואסור לימא מסייע
 ליה אינו עובר עליו מיעבר הוא דלא עבר הא
 איסורא איכא בדין הוא דאיסורא נמי ליכא
 ואידי דבעא למיתנא סיפא הלב קורעו ומוציא
 את דמו לא קרעו אינו עובר עליו דהתם
 מיעבר הוא דלא עבר הא איסורא איכא תנא
 נמי רישא אינו עובר עליו ת"ש הכחל קורעו
 ומוציא את הלב לא קרעו אינו עובר עליו
 הלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו
 לאחר בשולו ומותר לב הוא דבעי קריעה
 אבל כחל לא בעי קריעה דלמא לב הוא
 דסגי ליה בקריעה אבל כחל לא סגי ליה
 בקריעה תניא כלישנא קמא דרב ^(ג) כחל
 שבשלו בחלבו מותר יקבה שבשלה בחלבה
 אסור ומה הפרש בין זה לזה זה כנוס במעיו
 וזה אין כנוס במעיו כיצד קורעו אמר רב
 יהודה יקורעו שתי וערב וטחו בכותל א"ל ר'
 אלעזר לשמעיה קרע לי ואנא איכול מאי
 קמ"ל מתניתין היא ^(ד) הא קמ"ל דלא בעינן שתי
^(ה) וערב וטחו בכותל ^(ו) אמרה ליה ילתא רב
 נחמן מכדי כל דאסר לן רחמנא שרא לן
 כוותיה אסר לן דמא שרא לן כבדא נדה דם
 טוהר חלב בהמה חלב חיה חזיר מוחא
 דשיבוטא גירותא לישנא ^(ז) דכוורא אשת איש
 גרושה בחיי בעלה אשת אח יבמה כותית
 יפת תאר בעינן למויכל בשרא בחלבא אמר
 להו רב נחמן למבחי זויקו לה כחלי והאנן
 תנן קורעו ההוא לקדרה והא קתני שבשלו

דיעבר אין לכתחלה לא ה"ה דאפי' לכתחלה ^(ח) ואידי דקא בעי למיתנא סיפא קבה
 שבשלה

קורעו היינו משום דכי נתבשל כבר פלט במקצת אצל חי שיש לו רוב חלב צעי קריעה: **דלמא** ^(א) לב הוא דסגי ליה בקריעה. פירוש
 משום דשעי ולא צלע אפילו לקדרה או ללצי משום דכבולעו כן פולטו כמסקנא דפסחים (דף ע"ד): אצל כחל לא סגי ליה בקריעה אפילו ללצי
 משום דכבולעו כן פולטו לא שייך בשאר איסורים אלא צדס לחודה: **נדה** דם טוהר. צלוק של פרשת פרה יסד ר' אליעזר הקליר מן
 הדם טחול הדם טמומא נדה (אשה) טהרת בתולי אשה ומאשת איש יפת תואר לאיש וכנגד כותית לא פירש והכל עשה ע"פ הירושלמי:
זויקין ^(ב) אה בח"י. פירש בערין כמו זיקים מלאים ודמי לזויקין דארמאי צפ' שני דמסכת ע"ז (דף נ"א): כלומר נפוחין וכן הכא כחל כמו
 נוד נפוח מלא חלב ולא נקעו וצקונטרס פירש שפודו תנו לה כחל בשפוד: **ההוא** לקדרה. פירש צקונטרס דרב נחמן ס"ל כלישנא
 בתרא דרב זברייתא מוקי לה צללי דכתיב וישלו (אם) הפסח צדברי הימים ואין זה דוחק דה"נ מוקמינן צפ' כיצד לולין (פסחים דף ע"ד). קורעו
 לאחר בשולו היינו אחר צללינו ואינו רואה לומר דסבר לגמרי כלישנא בתרא דהא מיקל טפי אפילו מלישנא קמא דשרי אפילו לכתחלה אלא בפירוש
 דמתניתין סבר כלישנא דכיון דשרי רב נחמן ללצי לכתחלה צלל קריעה א"כ הא דקמני קורעו היינו לקדרה כדקאמר הכא ובי קמני לא
 קרעו אינו עובר עליו ע"כ אינו עובר עליו ואסור כיון דמייירי לקדרה ורבינו תם פירש דהא דלריך קריעת שמי וערב וטחו ככותל
 לקדרה היינו קדרה עם צצר דלקדרה משמע עם צצר דתנא אם ^(ג) צומן טעם בקדרה אצל לקדרה צלל צער או שער או ללצי שרי
 לכתחלה בקריעה קצת וטעמא דהתמירו זה עם הצצר לפי דטעם ^(ד) החלב נכנס בצצר ומשמנה טעם הצצר ויש צו טעם צצר צחלב
 ולכן גזרו חכמים וכשאין הצצר עם הכחל צקדרה אף על פי שלא קרעו שמי וערב כיון שקרעו קצת לכתחלה מותר

אמר רבי זירא אמר רב **אינו עובר עליו ומותר**
 והא אנן תנן אינו עובר עליו מיעבר הוא דלא
 עבר הא איסורא איכא בדין הוא דאיסורא
 נמי ליכא ואידי ^(א) דבעא למיתנא סיפא הלב
 קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר
 עליו התם מיעבר הוא דלא עבר הא איסורא
 איכא תנא נמי רישא אינו עובר עליו לימא
 מסייע ליה ^(ב) הכחל קורעו ומוציא את הלב
 לא קרעו אינו עובר עליו הלב קורעו ומוציא
 את דמו לא קרעו יקורעו לאחר בשולו ומותר
 לב הוא דבעי קריעה אבל כחל לא בעי קריעה
 דלמא לב הוא דסגי ליה בקריעה אבל כחל
 לא סגי ליה בקריעה ואיכא דאמרי א"ר זירא
 אמר רב אינו עובר עליו ואסור לימא מסייע
 ליה אינו עובר עליו מיעבר הוא דלא עבר הא
 איסורא איכא בדין הוא דאיסורא נמי ליכא
 ואידי דבעא למיתנא סיפא הלב קורעו ומוציא
 את דמו לא קרעו אינו עובר עליו דהתם
 מיעבר הוא דלא עבר הא איסורא איכא תנא
 נמי רישא אינו עובר עליו ת"ש הכחל קורעו
 ומוציא את הלב לא קרעו אינו עובר עליו
 הלב קורעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו
 לאחר בשולו ומותר לב הוא דבעי קריעה
 אבל כחל לא בעי קריעה דלמא לב הוא
 דסגי ליה בקריעה אבל כחל לא סגי ליה
 בקריעה תניא כלישנא קמא דרב ^(ג) כחל
 שבשלו בחלבו מותר יקבה שבשלה בחלבה
 אסור ומה הפרש בין זה לזה זה כנוס במעיו
 וזה אין כנוס במעיו כיצד קורעו אמר רב
 יהודה יקורעו שתי וערב וטחו בכותל א"ל ר'
 אלעזר לשמעיה קרע לי ואנא איכול מאי
 קמ"ל מתניתין היא ^(ד) הא קמ"ל דלא בעינן שתי
^(ה) וערב וטחו בכותל ^(ו) אמרה ליה ילתא רב
 נחמן מכדי כל דאסר לן רחמנא שרא לן
 כוותיה אסר לן דמא שרא לן כבדא נדה דם
 טוהר חלב בהמה חלב חיה חזיר מוחא
 דשיבוטא גירותא לישנא ^(ז) דכוורא אשת איש
 גרושה בחיי בעלה אשת אח יבמה כותית
 יפת תאר בעינן למויכל בשרא בחלבא אמר
 להו רב נחמן למבחי זויקו לה כחלי והאנן
 תנן קורעו ההוא לקדרה והא קתני שבשלו
 דיעבר אין לכתחלה לא ה"ה דאפי' לכתחלה ^(ח) ואידי דקא בעי למיתנא סיפא קבה
 שבשלה

קורעו היינו משום דכי נתבשל כבר פלט במקצת אצל חי שיש לו רוב חלב צעי קריעה: **דלמא** ^(א) לב הוא דסגי ליה בקריעה. פירוש
 משום דשעי ולא צלע אפילו לקדרה או ללצי משום דכבולעו כן פולטו כמסקנא דפסחים (דף ע"ד): אצל כחל לא סגי ליה בקריעה אפילו ללצי
 משום דכבולעו כן פולטו לא שייך בשאר איסורים אלא צדס לחודה: **נדה** דם טוהר. צלוק של פרשת פרה יסד ר' אליעזר הקליר מן
 הדם טחול הדם טמומא נדה (אשה) טהרת בתולי אשה ומאשת איש יפת תואר לאיש וכנגד כותית לא פירש והכל עשה ע"פ הירושלמי:
זויקין ^(ב) אה בח"י. פירש בערין כמו זיקים מלאים ודמי לזויקין דארמאי צפ' שני דמסכת ע"ז (דף נ"א): כלומר נפוחין וכן הכא כחל כמו
 נוד נפוח מלא חלב ולא נקעו וצקונטרס פירש שפודו תנו לה כחל בשפוד: **ההוא** לקדרה. פירש צקונטרס דרב נחמן ס"ל כלישנא
 בתרא דרב זברייתא מוקי לה צללי דכתיב וישלו (אם) הפסח צדברי הימים ואין זה דוחק דה"נ מוקמינן צפ' כיצד לולין (פסחים דף ע"ד). קורעו
 לאחר בשולו היינו אחר צללינו ואינו רואה לומר דסבר לגמרי כלישנא בתרא דהא מיקל טפי אפילו מלישנא קמא דשרי אפילו לכתחלה אלא בפירוש
 דמתניתין סבר כלישנא דכיון דשרי רב נחמן ללצי לכתחלה צלל קריעה א"כ הא דקמני קורעו היינו לקדרה כדקאמר הכא ובי קמני לא
 קרעו אינו עובר עליו ע"כ אינו עובר עליו ואסור כיון דמייירי לקדרה ורבינו תם פירש דהא דלריך קריעת שמי וערב וטחו ככותל
 לקדרה היינו קדרה עם צצר דלקדרה משמע עם צצר דתנא אם ^(ג) צומן טעם בקדרה אצל לקדרה צלל צער או שער או ללצי שרי
 לכתחלה בקריעה קצת וטעמא דהתמירו זה עם הצצר לפי דטעם ^(ד) החלב נכנס בצצר ומשמנה טעם הצצר ויש צו טעם צצר צחלב
 ולכן גזרו חכמים וכשאין הצצר עם הכחל צקדרה אף על פי שלא קרעו שמי וערב כיון שקרעו קצת לכתחלה מותר

כא א מיי פ"ט מהל'
 מאכלות אסורות הל'
 יב סגן לאוין קמא טושיע
 י"ד ס"י ז' סעף א':
 סד ב מיי פ"ו ס' הל' ו
 סגן לאוין קמא ובישע
 שס ס' עב ס"ב לא פסק
 קן:

ס"ה ג ע"י מ"ט ה"ר"ף
 דהיא נשנית קודם
 חזרה וכן פסקו המ"י פ"ט
 שס הלכה טו וע"ט ומג
 לאוין קמא וטושיע י"ד ס' פ'
 פו סעף ט':
 סד ד ה מיי שס הלכה יב
 סגן שס טושיע י"ד
 ס' ז' סעף א':

רבינו גרשום

ליבא מסייע ליה לרב. וזה
 אינו כנוס במעיו כלומר
 הכחל אינו כנוס (ואינו)
 [אלא] בולע אבל קיבה
 כיון דחלב כנוס בקיבה
 בולע: אי נמי לקדיה.
 כלומר דאי קורעו אפי'
 לקדרה מותר: דשיבוטא.
 מין דג: גירותא. עוף
 טפא: דם טהור כלומר
 כל מה שרואה אשה בכל
 ימי טהרה טהור: וזיקו
 לה כחלא כלומר שפיר
 לה כחלא וצלו לה דמי
 כבישול בשר בחלב: והא
 קמני שבישול דיעבר אין
 כו' כלומר אפילו קורעו
 דיעבר אין לכתחלה לא
 הויאך אמר רב נחמן
 ההוא לקדרה כלומר קורעו
 אפי' לכתחלה:

כל הבשר פרק שמיני חולין

קו.

עין משפט נר מצוה

אז א מיי פ"ה מהל'
מאכלות אסורות הל'
ד סגנו לאוין קמט טוש"ע
י"ד ס"י קבג סעיף ד':
סח ב מיי פ"ה מהל'
גזילה הל' ד ופ"ו
הל"ו סגנו עשין עב טוש"ע
ח"מ ס"י שסא סעיף ג ג
וכ"י רס סעיף א':
סח ג מיי פ"ד מהל'
מפילין הל' יג סגנו
עשין כב טוש"ע א"ח ס"י
לח סעיף א ונכרז אלפס
הל' מפילין דף עה':

זעו רש"י

אורטיי"ש [אורטי"א] ש.
טרפדים.

רבינו גרשום

אין איכא תנא דאתניה
לרב כחל כלומר דאמר
אינו עובר עליו ואסור:
בקעה מצא וגדר בה גדר.
כלומר עמי הארץ מצא
שהיו מקליין בבשר בחלב
והחמיר להן: לטלפושי
לכומר דבשרא. כלומר
ליטרא דבשרא: אני כחל
מניקת שנית לו. דאסור
דמלא חלב: אבין תכלא.
כלומר אמאי קרי ליה
אבין תכלא שמתו בניו
ובשביל עגמת נפש היו
קורין אותו תכלא: מרי
דעובדא הוה. כלומר אדם
גדול היה: מבי נשא. מביית
אביה: ובאתריה דרב אכלי
כחלי. הווא סבר אינו
עובר עליו ומותר והאי
דקאמר דרב סבר אינו
עובר עליו ואסור בקעה
מצא וגדר בה גדר: לאחד
י"ב חדש הוה. כלומר
לאחר י"ב חדש חשבוין
כעין: דקדיה בהו חילפי.
כלומר צמחו עליו עשבים
דשמייהו אורטייש: חזיה.
לדיה ליה חזוי ציצית:
פסורה מן הציצית כל ל'
יום. כלומר בתוך ל' יום
אבל אם שאלה יותר מל'
יום הייבת בציצית:

דאין החלב צעינה עוד כחל כמו שהיה קודם ואע"פ שנפלט וחזר
ונבלע תוך הכחל לא גזרו בו חכמים כיון שאין שם בשר אחר
ולא נשמה טעמו של כחל מפני בליעה זו ולא אחי למיכל בשר
כחלצ ובדיעבד שרי אפילו לא קרעו כלל ואין חילוק בין צלי לקדרה
בלא בשר דאין צו שום טעם להקל
בצלי יותר דבצלי נמי נוטף החלב
ונופל על הכחל מצחו וחזר ונבלע
ולא שייך כבולעו כן פולטו אלא
גדם אצל טיפת חלב שנפלה
על חתיכת צלי לא כמו בשמנונית
דנבלה דאפילו צלי אינו חוזר ופולט
שמנונית שבלע והכי פירושו הכחל
קורעו ומוציא את חלבו פירוש שמי
וערב וטחו כבולט כדמפרש בגמרא
דמוקי ליה רבי אלעזר לקדרה והיינו
עם בשר כדפרישית ומוקי לה הכי
משום דמתניתין סתמא קמי משמע
שצא להמיר בכל ענין בשול לא קרעו
פירוש לא עשה דין קריעה שלא
קרעו שמי וערב וטחו כבולט אלא
קריעה קצת אינו עובר עליו אמר
רז אינו עובר עליו ומותר כיון
דקרעו קצת אצל אס לא קרעו כלל
וצללו צהדי בשר אסור מדרבנן
כדאמרין צפ' גיד הנשה (לעיל דף יז):
כחל בס' דחלב שחוטא אסור מדרבנן
כיגד קורעו אמתניתין קאי אמר ליה
ר' אלעזר (א) קרע לי ואנא איכול
פ"י קרע לי קריעה קצת ואנא איכול
בקדרה בלא בשר מאי קמ"ל דלא
צעי שמי וערב אלא לקדרה צהדי
בשר אמר להו רז נחמן זויקו לה
כחלי פירוש צללו לה בקדרה בלא
בשר כחלי נפוחים כנודות פירוש
שלא נקרעו שמי וערב אלא קריעה
קצת מ"מ קרי זויקו לפי שלא נקרעו
שמי וערב והא אגן תנן קורעו פירוש
שמי וערב אצל קריעה קצת לא מהני
ההוא לקדרה פירוש צהדי בשר והא
קמני כחל שצלו חלבו מותר
אלמא אפילו בקדרה בלא בשר אסור
לכתחלה לצלל דבלא בשר מייירי
מדקמני שצלו חלבו דמשמע דליכא
איסורא אלא איהו גופיה ורז נחמן
מתיר לכתחלה כו' והוה מני לשנויי
דמייירי בשלא קרעו כלל אלא דעדיפא

והא קמני שצלו צדיעבד. והא דלא צללי הוא מדקמני מותר
דאי בקדרה אמאי מותר הא לא החלב וחזר ונבלע: איכא טנא.
צהאי דוכתא: דאתנייה לרב כחל. יש כאן מי ששנה לרב כחל
שצלו בלא קריעה אסור באכילה ולישנא בתרא דרב הוה שמייעא
ליה לרבי אלעזר: אחוייה. בני
המקום: לרב יצחק. אמרו לו לרבי
אלעזר זה שנהא לו: אני לא שניתי
לו כחל כל עיקר. כלומר שום כחל
לא שניתי לו לאיסור בין כחל מניקה
ובין כחל שאינה מניקה: ורב.
שנה להס' כחל שאסור: בקעה מצא.
כלומר ראה שהיו מוולגים באיסור
בשר כחלצ והחמיר עליהן: לטעלפוש:
ריבעא. לטרא: רז כהנא מחני
הכי. כמו שאמרנו שכן השיבו רז
יצחק לרבי אלעזר לא שניתי לו כל
עיקר: כחל מניקה. שהיתה מניקה
ויש צדדיה חלב כנוס הרבה: ומסוך
פלפולו של רבי חייא. שהוא ממועד
מאד ומבין מעצמו וכסבור שתלמידיו
מחודדין כמותו כשחור ושנהא לפני ר'
חייא שנה לו סתם וכסבור שיבין רז
שאלו אסור אלא מניקה ולא הבין:
טנא. שכול קוצר את בניו: מרא
דעובדא. זהיר במעשים טובים: לא
אכלי חזני. לגמרי אפילו צלי ואפילו
קרעו: צמאי טויסינהו. היכן היו לך
שם עינים: צפולני. חרניס שאכל
היקצים והצערמים: לאמר שנים עשר
חדש הוה. ותנן צמאי ע"ז (דף לז).
לחיס אסורין יבשין מותרין ואלו הם
לחיס כל שנים עשר חדש: דקדחו
צוה יחיפא. גדלו צהם מממת שנקדו
ונעשו עפר: יחיפא. אורטיי"ש והואיל
ומתקלקלין ונקרצין ולא נטלו משם
ש"מ אינו חושש: פטור מן הספילין.
רמי חוטי. לא הטיל צינים לטעמו:
כפמיהו

(א) [ב"ב פ"א, ט] [עירובין
ו. ק"א, א] [ספחים ע':
ע"ש, ד] [שבת לו' ביצה
ט"ז:] (ה) [במנחות ט':
א] [ע"י כפ"ש דהכא
הוא דרמי בר תמרי דהוא
(ו) לעיל ית: ספחים ג':
(ז) [ע"י כפ"ש דהכא
הוא דרמי בר תמרי דהוא
(ח) [למקן ק"ו.
מנחות מד.] (ט) שייך לעיל,
(י) כפ"א: לבס, ט' פ"י צמאי
עשבים הנקראים חילפי והם
קמטושים שזמתיין ככרמים
כלומר שנים היו זמתיין
רב. רש"י בשם רש"י, ע"י,
(כ) [לעיל קט. ד"ה הלכ',
(ח) [קדושין ע"ג:] (ט) [וע"י
מוס' מנחות ג'. ס"ד"ה
רב חסדא.] (ס) [שם לא
מנאחי אולי צ"ל בגר הנשה
דף כ"ה:] (ע) [וע"י מוס'
מנחות ג'. ד"ה ר"ה רב
ותוס' מנחות ג'. ד"ה רב
חסדא.] (פ) [נדרים ור' יוסי
בר אבא],

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה (בדף
הקודם) הוא וכו' א"ל
ר"ה לשמעיה קרע:

מוסר רש"י

בקעה מצא וגדר
בה גדר. עמי הארציס
היו ומוולגין מנמות
והחמיר עליהן לעשות
סייג להחמיק מן הענייה
כאסר הגורר בקעה פרוזה
לשומרה (עירובין א.) כלומר
אין בני תורה שידעו
להזהר בכקעה זו שאין
לה שומר והכל פרוץ
(שם ב.) מריה דעובדא.
מדקדק במעשיו (שבת
ז' ביצה כ"ט.) ולית
לך נותנין עליו חומרי
המקום כו'. צממיה והא
מתני' היא כפסחים בתוס'
שנהו (לעיל ו'ח.).

משני וא"ת היכי מיייתי סייעתא מהך צרייתא ללישנא קמא דרב והא רז איירי אפילו בקדרה צהדי בשר וצרייתא איירי בקדרה בלא
בשר כדפרישית יש לומר משום דלישנא בתרא דרב קאמר אינו עובר עליו ואסור בין צהדי בשר בין בלא בשר והך צרייתא שריא
מיהא בלא בשר ומשום דפליגא אלישנא בתרא קאמר תניא ללישנא קמא והשתא רז נחמן ללישנא קמא דתניא כוומיה והילכתא כוומיה
ולמאי דפרישית דמתניתין איירי נמי בקדרה צהדי בשר משום דקמני סתמא א"כ רישא דצרייתא דקתני נמי הכחל קורעו ומוציא את
חלבו היו נמי אפילו צהדי בשר ולא היו דומיא דלז קורעו לא קרעו וקורעו לאחר צישולו דלא איירי צהדי בשר דאי צהדי בשר נעשה
הבשר נבלה וחזר ואוסר את הלז דטעם דלז דשעי לא קאי לפי המסקנא דפסחים (דף ע"ד): לפירוש ר"ת (א): איכא תנא דאתנייה
לרב כחל אחוייה ליה לרב יצחק בר אבודימי. וכן צפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פ"א). איכא תנא דאתנייה לרב מידות אחוי ליה
רז יצחק בר אבודימי והקשה רבינו שמואל דהא רז יצחק בר אבודימי היה רבו של רבא כדאמר בריש יבמות (דף ג.) ובריש פ' אלו הן
הנשרפין (סנהדרין דף ע"ו). אמר רבא א"ל רז יצחק בר אבודימי אחיא הנה הנה וכו' ואין יתכן דרב יצחק בר אבודימי שהיה רבו של
רז שהיה חי עד רבא והלא ציוס שמת רז יהודה שהיה תלמידו של רז נולד רבא (א) וגרס התם רבינו שמואל איכא תנא דאתנייה רז
מדות וקשה לר"ת דכחל בשמעתיין אין שייך לומר כן דקאמר אני לא שניתי לו ומיהו יש לפרש לו (ב) כמו ממנו כמו (ב"ב דף נ"ג). תלמיד
ורבו נרין לו אצל הא דקאמר ומתוך פלפולו של רבי חייא שנה לו כחל סתם לא אחי שפיר ואור"ת דשנים היו אחד היה צימי צימי
הקדוש דאמרין פרק כירה (שם דף מ.): דאמר רז יצחק בר אבודימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ ואותו יכול להיות שהיה
רבו של רז וקשה קצת דאס רז יצחק בר אבודימי דהמוכר את הספינה היה רבו של רז היכי קאמר לרבי אלעזר התם הא איתמר
עלה אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן והלא ר' יוחנן שהיה רבו של ר' אבהו היה קורא לרז רבינו כדאמרין (א) באלו טרפות (לעיל דף נ"ד):
דאתנייה לרב כחל. פ"י צבונטרס יש כאן מי ששנה לרב כחל שצלו בלא קריעה אסור באכילה ולישנא בתרא דרב הוה שמייעא
לרי אלעזר ונראה דלא קאי אהנהו לישני לעיל אלא שמע שהיה רז אסור כחל ואפילו בקריעה שמי וערב כדאמרין צממוך
צסורא לא אכלי כחלי אע"ג דמתניתין שריא ליה בקריעה והיה תמיה ר"א והשיב לו רבי יצחק בר אבודימי דרב צקעה מצא וגדר בה
גדר ורז יוסף (ב) קאמר דכחל מניקה שנה לו דאסור אפילו בקריעה ומתניתין כשאיינה מניקה ור' חייא שנה לו כחל סתם והיה סבור שיבין
רז מעצמו ולא הבין וטעה בצדו והיה סבור שמכח שום צרייתא היה צא לחלוק על משנתו לאסור כל כחל אפילו בקריעה ואין
דאכלינן כחלי אפילו של מניקה בקריעה סמכינן אלישנא דרב צקעה מצא ואין חילוק בין מניקה לשאינה מניקה וגם אעובדא דרבין ורז
יצחק בר יוסף דאיתמו קמיהו תבשיל דכחלי ואכל רז יצחק ומסתמא של מניקה היה מדלא רצה רבין לאכול ורז יצחק עיקר מדאמר אציי
רבין תיכלא אמאי לא אכל וגם מעובדא דרמי בר תמרי דנקטינהו לכולהו כחלי ואפילו של מניקה ואכל:

טלית